

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

от 23 ноември 1989 година*

„Национални правила относно търговията с козметични продукти”

По дело C-150/88

с предмет преюдициално запитване, отправено към Съда съгласно член 177 от Договора за Европейска икономическа общност от Landgericht Köln, Районен съд, Кьолн_(Германия) в рамките на дело, висящо пред този съд между

Kommanditgesellschaft in Firma Eau de Cologne & Parfümerie-Fabrik Glockengasse № 4711, със седалище в Кьолн,

и

Provide SRL, Bremeate Sopra

относно тълкуването на Директива 76/768/ЕИО на Съвета от 27 юли 1976 г. относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, свързани с козметични продукти (ОВ, L 262, 1976 г. стр. 169),

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н С. N. Kakouris, председател на състава, г-н F. A. Schockweiler, г-н Т. Коопmans, г-н G. F. Mancini и г-н Т. F. О'Ниггинс, съдии,

генерален адвокат: г-н М. Darmon,

секретар: г-н J.-G. Giraud,

като взеха предвид становищата, представени:

- за ищеца по главното дело от адв. E. Ph. Krings,

- за ответника по главното дело от адв. С. Eidam, в устната фаза на производството,

- за испанското правителство от г-жа Rosario Silva de Lapuerta, в качеството на представител, в устната фаза на производството,

- за италианското правителство от г-н I. M. Braguglia, Awocato dello Stato,

- за Комисия на Европейските общности от г-н J. Sack, член на нейния правен отдел, в качеството на представител,

* Език на производството: немски.

като взе предвид доклада за заседанието и след това заседанието от устната фаза на производството от 27 юни 1989 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, предоставено на откритото заседание от 13 юли 1989 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 4 май 1988 г., постъпило в секретариата на Съда на 26 май 1988 г., Landgericht, Köln препраща на Съда за преюдициално решение съгласно член 177 от Договора за Европейската икономическа общност, два въпроса относно тълкуването на Директива 76/768/ЕИО на Съвета от 27 юли 1976 г. относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, свързани с козметичните продукти (ОВ L 262, 1976 г., стр. 169), с цел да се определи дали италианските разпоредби, приети за прилагането на тази директива са в съответствие с правото на Общността.

2. Тези въпроси са били поставени в рамките на делото между германското дружество Kommanditgesellschaft in Firma Eau de Cologne & Parfuemerie-Fabrik Glockengasse № 4711 (наричано по-нататък „Дружеството 4711 „) и италианското дружество Provide SRL, във връзка с изпълнението на договор за продажба на козметични продукти.

3. Съгласно член 6, параграф 1, буква а) от директивата, държавите-членки трябва да предприемат всички необходими мерки за да гарантират, че козметичните продукти могат да имат маркировка само, ако техните опаковки, кутии и етикети съдържат, между другото, наименованието или фирмата и адреса или регистрирания офис на производителя или на лицето, което отговаря за продажбите на козметичните продукти, патентовани в Общността. Член 6, параграф 2 предвижда, че държавите-членки трябва също да вземат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че при етикетирането, представянето за продажба и рекламирането на козметичните продукти, формулировката, използването на наименования, търговски марки, изображения или други знаци, чрез символи или по друг начин, представящи характеристика, която въпросния продукт не притежава, са забранени.

4. Член 8, параграф 1, буква а) от Италианския закон № 713 от 11 октомври 1986 г., за прилагане на член 6, параграф 1, буква а) от упоменатата по-горе директива, съгласно тълкуването, което е дадено в циркулярното писмо, изисква името на италианския производител на козметичния продукт или лицето в Италия, което отговаря за продажбите на продукта, да бъдат упоменати. За продукти, които вече съдържат подробности относно производителя или лицето, което отговаря за продажбите, което е регистрирано в друга държава-членка, е достатъчно, ако италианското предприятие, което отговаря за продажбите в Италия, посочи своите особености върху външната опаковка на продукта след вноса и преди продажбата на гражданите. Член 8, параграф 1, буква г) от упоменатия по-горе закон, който прилага член 6, параграф 2 от директивата, изисква указание за количеството и качеството

вещества, чието наличие е отбелязано върху опаковката, в рекламата или в името на продукта.

5. Provide SRL поръчва от Дружеството 4711 количество Vitaminol, козметичен продукт, в чиято опаковка и инструкции за употреба се посочват наименованията на витамините, и по специално тези, които съдържа D-Panthenol. Дружеството 4711 е гарантирало, между другото, че въпросният продукт съответства на законите и другите действащи разпоредби и може да бъде продаван в Италия.

6. Provide SRL отказва след това да получи поръчаната доставка на основание, че тя не съответства на условията по договора. На продукта не е била поставена маркировка в Италия, тъй като, в противоречие с упоменатите по-горе разпоредби на италианското законодателство, не е имало указание нито за италианския вносител, нито за количеството витамини, които се съдържат в продукта, въпреки че наименованията на тези витамини са били изрично упоменати в опаковката.

7. Дружеството 4711 завежда дело пред Landgericht, Köln, който има юрисдикция, съгласно условията на договора, с което иска изпълнение, като заявява по същество, че предоставеният продукт напълно съответства на изискванията на директивата и следователно е бил продаван във всички държави-членки.

8. Landgericht, Köln счита, че италианското законодателство е в противоречие с упоменатите по-горе разпоредби на директивата. По-специално, националният съд счита, че въпреки, че задължението да се отбелязват количеството и качеството на веществата представлява средство за постигане на целите, изисквани от член 6, параграф 2 от директивата, и по-специално, тази да се предпазят потребителите от подвеждане по какъвто и да било начин, задължението отива твърде далече и неговата ефективност е поставена под съмнение.

9. Landgericht, Köln, следователно, решава да спре производството и да постави пред Съда за преюдициално решение съгласно член 177 от Договора за Европейската икономическа общност следните въпроси:

„1) Дали член 8, параграф 1, буква г) от Италианския закон № 713 от 11 октомври 1986 г. в съответствие с член 6, параграф 2 от Директива на Съвета от 27 юли 1976 г. и член 30 от Договора за Европейската икономическа общност, тъй като изисква указание за количеството и качеството на веществата, чието наличие е указано на опаковката, в рекламата или в наименованието на продукта?

2) Дали член 8, параграф 1, буква а) от Италианския закон № 713, с тълкуването, което е дадено в циркулярното писмо на италианския министър на здравеопазването от 2 февруари 1987 г. в параграф 3, в съответствие с член 6, параграф 1, буква а) от Директива на Съвета от 27 юли 1976 г. и член 30 от Договора за Европейската икономическа общност, тъй като дори в случаи на продукти от производител, регистриран в Общността, които са внесени в

Италия „наименованието на италианското предприятие, което отговаря за продажбите” трябва да бъде посочено върху опаковката, кутията или етикетите?”

10. Прави се е препращане към доклада от заседанието за по-пълно представяне на правната основа и на фактите по главното дело, по хода на производството и по писмените заключенията, представени пред Съда, позоваването на които се извършва отгук нататък само дотолкова, доколкото това е необходимо с оглед излагане мотивите на Съда.

Относно юрисдикцията на Съда

11. Италианското правителство отбелязва, че преюдициалните въпроси са повдигнати в контекста на спора между лицата, чиято основателност е под съмнение, и че имат за цел да позволят на съда в една от държавите-членки да определи дали разпоредбите на друга държава-членка са в съответствие с правото на Общността. Като се позовава на решение на Съда от 16 декември 1981 г. (по дело 244/80, Foglia/Novello, Recueil. стр. 3045), италианското правителство, следователно, изразява своите съмнения относно правилното използване на производството за преюдициално заключение. Освен това то твърди че съдът няма компетентност, съгласно член 177, да решава относно съответствието на националното законодателство с правото на Общността.

12. Тези възражения трябва да бъдат отхвърлени. На първо място, документите, представени пред Съда не позволяват никакво съмнение относно основателността на спора по главното дело нито, следователно, правилността на използването на производството за преюдициално решение. На второ място, Съдът последователно постановява в своята практика (вж. по-специално решението от 9 октомври 1984 г., Heineken, по съединени дела 91 и 127/83, Recueil, стр. 3435), че, когато произнасянето по въпросите има за цел да разреши на националния съд да определи дали националните разпоредби са в съответствие с правото на Общността, Съдът може да определи критерии за тълкуване на правото на Общността, което да даде възможност на националния съд да реши правен спор, за който е сезиран. Това е вярно и в случаите, когато трябва да се определи дали разпоредбите на някоя от държавите-членки, различна от тази на съда, който иска преюдициално решение, са в съответствие с правото на Общността.

По първия въпрос

13. С първия въпрос по същество се иска отговор дали член 6, параграф 2 от директивата, цитирана по-горе, противоречи на изискванията на националните правила за указване на количеството и качеството на веществата, чието наличие е отбелязано върху опаковката, в рекламата или в наименованията на козметичните продукти.

14. Трябва да се отбележи, че директивата е създадена, съгласно изразеното в едно от съображенията от преамбюла, от нуждата „да се определят на ниво на Общността, разпоредбите, които трябва да се спазват по отношение на състава, етикетирването и пакетирането на козметични продукти”. По този начин

директивата се стреми да премахне разликите между националните закони, които задължават производителите в Общността да изменят своите продукти съгласно държавата-членка, за която продуктите са предназначени и по този начин да затрудни търговията на тези продукти.

15. Член 6, параграф 1 от директивата изброява данните, които опаковките, кутиите и етикетите на козметичните продукти трябва да посочват; този списък не включва информацията относно количеството и качеството на веществата, споменати в представянето на тези продукти.

16. Освен това, член 7, параграф 1 от директивата предвижда че държавите-членки не могат да откажат, забранят или ограничат търговията на всякакви козметични продукти, които са в съответствие с изискванията на директивата, само съгласно условието, в член 7, параграф 2, че те могат да изискват някои от характеристиките, посочени в член 6, параграф 1, да бъдат изразени на техните национални езици или официален език или езици.

17. От това следва, че този списък с информацията е изчерпателен и че държавата-членка не може да изисква отбелязване, което не е изрично посочено в директивата, на данните относно количеството и качеството на веществата, упоменати при представянето на козметичните продукти.

18. Поради наложеното задължение за промяна на опаковката, при които продуктите са законно маркирани в определени държави-членки, такива изисквания вероятно представляват скрита търговия в Общността. Разпространител, което е регистриран в една от тези държави може дори се сблъска с трудности при износа на козметични продукти към друга държава-членка, ако тази държава изисква въпросното указание и производителят не предоставя на разпространителя изискваната информация.

19. Трябва да се добави, че докато член 6, параграф 2 от директивата изисква от държавите-членки да предприемат необходимите мерки, с които да гарантира, че в етикетите или представянето за продажба на козметичните продукти, думите, имената, търговските марки, изображения или други знаци, предполагащи характеристика, която въпросния продукт не притежава, са забранени, не упълномощава държавите-членки да изискват информация, която не е уредена в директивата относно етикетиранието или пакетирането на тези продукти.

20. Освен това, подчертаната цел на член 6, параграф 2 от директивата за защита на потребителите, може да бъде постигната чрез по-малко ограничителни средства на търговията в Общността. От сравнението на националните разпоредби, приети за тази цел става ясно, че определени държави-членки са уредили основната забрана на всякакво указание вероятно подвежда потребителите. Няма какво да се предложи, че такава основна забрана не е адекватна за постигане на исканите резултати.

21. На първия въпрос трябва, следователно, да се отговори, че член 6, параграф 2 от Директива 76/768/ЕИО на Съвета е пречка националните разпоредби да изискват указание за количеството и качеството на веществата, чието

присъствие е указание върху опаковката, в рекламата, или в наименованията на козметичните продукти, предмет на директивата.

По втория въпрос

22. С втория въпрос по същество се иска да се установи дали член 6, параграф 1, буква а) от директивата забранява на държавата-членка да изисква, при внос на козметични продукти, произведени от производител, регистриран в Общността, наименованието на предприятието, регистрирано и отговорно за продажбата в тази страна, да се постави върху опаковката, кутията или етикетите на продуктите.

23. От тази формулировка, е ясно, че член 6, параграф 1, буква а) от директивата, изисква само указание или на производителя или на отговорния за продажбата на козметичния продукт дотолкова, доколкото единият или другият са регистрирани в Общността.

24. Следователно въпросния параграф забранява на държавата-членка да изисква, в случай на внос на козметични продукти, произведени от производител, регистриран в Общността, че името на разпространителя, регистриран и отговарящ за продажбата в тази страна, да бъде поставено върху опаковките, кутиите или етикетите на продукта.

25. Несъществено в това отношение е, че държавата-членка изисква главно да бъде възможно да се добавят особеностите на разпространителя върху външната опаковка на продукта, след внасянето и преди продажбата му на потребителите чрез средства, които не налагат отварянето на опаковката на продукта.

26. Такова задължение при всички случаи прави по-скъпо разпространението на продуктите и по този начин има за резултат бариера за търговията, чието премахване е цел на директивата.

27. Отговорът на втория въпрос трябва, следователно, да бъде, че член 6, параграф 1, буква а) от директивата забранява на държавата-членка от това да изиска, в случай на внос на козметични продукти, произведени от производител, регистриран в Общността, че името на регистрирания производител и отговорен за продажбите в тази държава-членка се слага върху опаковките, кутиите или етикетите на продуктите.

28. Тъй като директивата изчерпателно урежда за хармонизацията на националните разпоредби относно пакуването и етикетването на козметични продукти, е необходимо да се постановява решение относно тълкуването на член 30 от Договора за Европейската икономическа общност, както е поискано от националния съд.

Относно съдебните разноси

29. Разходите, направени от Кралство Испания, Италианската република и Комисията на Европейските общности, които представиха възражения пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за

страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (шести състав),

като се произнася въпросите, поставени от Landgericht, Köln, с решение от 4 май 1988 г. реши:

1) Член 6, параграф 2 от Директива 76/768/ЕИО на Съвета относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, свързани с козметичните продукти е пречка националните разпоредби да изискват указание за количеството и качеството на веществата, чието наличие е отбелязано върху опаковката, в рекламите, или в названията на козметичните продукти, предмет на директивата.

2) Член 6, параграф 1, буква а) от упомената по-горе директива, забранява на всяка от държавите-членки да изисква в случай на внос на козметични продукти, произведени от производител, регистриран в Общността, че наименованието на предприятието, което е регистрирано и отговорно за продажбата в тази държава-членка, трябва да са дадени върху опаковката, кутията или етикета на продуктите.

Подписи

Произнесено в открито заседание в Люксембург на 23 ноември 1989 година.

Подписи